

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 397/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 1975/2011, sp. zn. Rvp 1978/2011, sp. zn. Rvp 1979/2011, sp. zn. Rvp 1985/2011, sp. zn. Rvp 1986/2011, sp. zn. Rvp 1989/2011, sp. zn. Rvp 2039/2011, sp. zn. Rvp 2041/2011 a sp. zn. Rvp 2042/2011, zastúpenej A., spol. s r. o., B., v mene ktorej koná advokát Mgr. J. H., vo veciach namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 CoE 199/2010-38 zo 14. júla 2010, sp. zn. 43 CoE 110/2011 z 19. apríla 2011, č. k. 14 CoE 216/2010-34 zo 17. augusta 2010, č. k. 13 CoE 182/2011-49 z 2. mája 2011, č. k. 15 CoE 215/2010-38 z 19. augusta 2010, č. k. 13 CoE 168/2011-51 z 29. apríla 2011, č. k. 15 CoE 111/2010-29 z 27. mája 2010, č. k. 15 CoE 170/2011-42 zo 4. mája 2011, č. k. 14 CoE 215/2010-30 zo 17. augusta 2010, č. k. 13 CoE 169/2011-45 z 29. apríla 2011, č. k. 14 CoE 109/2011-38 z 9. marca 2011, č. k. 16 CoE 111/2010-29 z 25. júna 2010, č. k. 16 CoE 168/2011-39 z 28. apríla 2011, č. k. 14 CoE 96/2010-70 z 28. júna 2010, č. k. 14 CoE 181/2011-85 z 21. apríla 2011, sp. zn. 12 CoE 276/2010 zo 14. decembra 2010 a č. k. 14 CoE 172/2011-39 z 3. mája 2011 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1975/2011, sp. zn. Rvp 1978/2011, sp. zn. Rvp 1979/2011, sp. zn. Rvp 1985/2011, sp. zn. Rvp 1986/2011, sp. zn. Rvp 1989/2011, sp. zn. Rvp 2039/2011, sp. zn. Rvp 2041/2011 a sp. zn. Rvp 2042/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1975/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 3. augusta 2011 a 9. augusta 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namietala porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 CoE 199/2010-38 zo 14. júla 2010, sp. zn. 43 CoE 110/2011 z 19. apríla 2011, č. k. 14 CoE 216/2010-34 zo 17. augusta 2010, č. k. 13 CoE 182/2011-49 z 2. mája 2011, č. k. 15 CoE 215/2010-38 z 19. augusta 2010, č. k. 13 CoE 168/2011-51 z 29. apríla 2011, č. k. 15 CoE 111/2010-29 z 27. mája 2010, č. k. 15 CoE 170/2011-42 zo 4. mája 2011, č. k. 14 CoE 215/2010-30 zo 17. augusta 2010, č. k. 13 CoE 169/2011-45 z 29. apríla 2011, č. k. 14 CoE 109/2011-38 z 9. marca 2011, č. k. 16 CoE 111/2010-29 z 25. júna 2010, č. k. 16 CoE 168/2011-39 z 28. apríla 2011, č. k. 14 CoE 96/2010-70 z 28. júna 2010, č. k. 14 CoE 181/2011-85 z 21. apríla 2011, sp. zn. 12 CoE 276/2010 zo 14. decembra 2010 a č. k. 14 CoE 172/2011-39 z 3. mája 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v priebehu marca 2003 až augusta 2004 (ďalej len „zmluvy“) poskytla

viacerým fyzickým osobám úvery v sume od 165,97 € do 663,88 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť vo vopred určených splátkach.

Sťažovateľka uviedla, že na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite v každej zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu.

Keďže dlžníci neuhradili dve po sebe idúce splátky, boli notárskymi zápisnicami z 23. júla 2004 (vo veci sp. zn. Rvp 1975/2011), z 18. júna 2003 (vo veci sp. zn. Rvp 1978/2011), z 8. februára 2004 (vo veci sp. zn. Rvp 1979/2011), z 13. marca 2004 (vo veci sp. zn. Rvp 1985/2011), z 3. apríla 2004 (vo veci sp. zn. 1986/2011), z 10. októbra 2003 (vo veci sp. zn. Rvp 1989/2011), z 13. decembra 2003 (vo veci sp. zn. Rvp 2039/2011), zo 14. októbra 2003 (vo veci sp. zn. Rvp 2041/2011), zo 16. januára 2005 (vo veci sp. zn. Rvp 2042/2011) zaviazaní na zaplatenie dlhu. Následne boli súdnemu exekútorovi podané návrhy na výkon exekúcie a na základe poverení Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) súdni exekútori začali viesť voči dlžníkom exekúciu.

Okresný súd uznesením č. k. 11 Er 2509/2004-13 zo 16. februára 2006 (sp. zn. Rvp 1975/2011), č. k. 11 Er 100/2004-14 z 10. februára 2010 (sp. zn. Rvp 1978/2011), č. k. 11 Er 1378/2004-30 z 24. marca 2010 (sp. zn. Rvp 1979/2011), č. k. 11 Er 1670/2004-23 z 29. marca 2010 (sp. zn. Rvp 1985/2011), č. k. 11 Er 2029/2004-13 z 15. februára 2010 (sp. zn. Rvp 1986/2011), č. k. 11 Er 868/2004-23 z 24. marca 2010 (sp. zn. Rvp 2039/2011), č. k. 11 Er 515/2004-51 zo 17. decembra 2009 (sp. zn. Rvp 2041/2011) a č. k. 11 Er 902/2005-23 zo 16. apríla 2010 (sp. zn. Rvp 2042/2011) vyhlásili exekúcie v týchto veciach za neprípustné a po právoplatnosti týchto rozhodnutí uzneseniami č. k. 11 Er 2509/2004-45 zo 7. januára 2011 (sp. zn. Rvp 1975/2011), č. k. 11 Er 100/2004-42 z 18. februára 2011 (sp. zn. Rvp 1978/2011), č. k. 11 Er 1378/2004-43 zo 7. januára 2011 (sp. zn. Rvp 1979/2011), č. k. 11 Er 1670/2004-34 z 18. februára 2011 (sp. zn. Rvp 1985/2011), č. k. 11 Er 2029/2004-36 zo 7. januára 2011 (sp. zn. Rvp 1986/2011), č. k. 11 Er 868/2004-32 zo 17. januára 2011 (sp. zn. Rvp 2039/2011), č. k. 11 Er 515/2004-77 z 5. novembra 2010 (sp. zn. Rvp 2041/2011) a č. k. 11 Er 902/2005-30 z 11. februára 2011

(sp. zn. Rvp 2042/2011) konanie zastavil. V ďalšej právnej veci vedenej pod sp. zn. 11 Er 89/2004 okresný súd uznesením z 22. septembra 2010 (sp. zn. Rvp 1989/2011) vyhlásil exekúciu za neprípustnú a nadväzne na to tým istým uznesením konanie zastavil. Krajský súd sťažnosťou napadnutými uzneseniami potvrdil prvostupňové uznesenia v merite ako vecne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupmi, ktoré im predchádzali, boli porušené jej práva „na spravodlivý proces“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva „vyplývajúce z článku 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že spravodlivosť konania „v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňa... princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...“. Všeobecnému súdu okrem iného vyčítala, že „z vlastného podnetu t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného ... a súčasne bez zákonného zmocnenia, kedy exekučný poriadok nepripúšťa zahájenie konania o vyhlásení neprípustnosti exekúcie bez návrhu, zahájil konanie na vyhlásenie neprípustnosti a následne konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením týchto konaní neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania na vyhlásenie neprípustnosti exekúcie, či konaniu o zastavení exekúcie“. V dôsledku toho sťažovateľka stratila „právnú istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou“.

Podľa sťažovateľky v týchto prípadoch „okresný súd ani krajský súd neidentifikovali ochraňovaný verejný záujem, ktorý by bol akokoľvek nadradený (a) verejnému záujmu zachovania rovnosti práv účastníkov v exekučnom konaní a (b) zákonnej úprave, ktorá neposkytuje oprávnenie súdu zahájiť konanie na vyhlásenie neprípustnosti exekúcie bez návrhu, čo spôsobuje protiprávnosť zahájenia konania súdom bez návrhu.“

Ďalším porušením okresného súdu a krajského súdu..., vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí, je vykonanie dokazovania... bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetnej

zmluvy o úvere. V priebehu týchto konaní súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v týchto konaniach, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a následne zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy.

Dokonca samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne k vôli týchto účastníkov..., ale súd týmto konaním... toto právo bez znalosti vôle povinnému odoberie a exekúciu... zastaví...

V nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil svojím rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania... aj práva sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok.“

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú

dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažností je tvrdenie sťažovateľky, že v prípadoch, v ktorých krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil uvedené uznesenia okresného súdu, ktorými boli exekúcie vedené v prospech sťažovateľky vyhlásené za neprípustné a následne zastavené, došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom sp. zn. Rvp 1975/2011, sp. zn. Rvp 1978/2011, sp. zn. Rvp 1979/2011, sp. zn. Rvp 1985/2011, sp. zn. Rvp 1986/2011, sp. zn. Rvp 1989/2011, sp. zn. Rvp 2039/2011, sp. zn. Rvp 2041/2011 a sp. zn. Rvp 2042/2011 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy o spojení týchto sťažností na spoločné konanie tak, ako to vyplýva z bodu 1 výroku tohto uznesenia.

2. K dôvodom odmietnutia sťažností vo vzťahu k uzneseniam krajského súdu č. k. 14 CoE 199/2010-38 zo 14. júla 2010, č. k. 14 CoE 216/2010-34 zo 17. augusta 2010, č. k. 15 CoE 215/2010-38 z 19. augusta 2010, č. k. 15 CoE 111/2010-29 z 27. mája 2010, č. k. 14 CoE 215/2010-30 zo 17. augusta 2010, č. k. 16 CoE 111/2010-29 z 25. júna 2010, č. k. 14 CoE 96/2010-70 z 28. júna 2010 a sp. zn. 12 CoE 276/2010 zo 14. decembra 2010

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Lehota na podanie sťažností podľa čl. 127 ústavy začala vo vzťahu k uzneseniam krajského súdu č. k. 14 CoE 199/2010-38 zo 14. júla 2010, č. k. 14 CoE 216/2010-34 zo 17. augusta 2010, č. k. 15 CoE 215/2010-38 z 19. augusta 2010, č. k. 15 CoE 111/2010-29 z 27. mája 2010, č. k. 14 CoE 215/2010-30 zo 17. augusta 2010, č. k. 16 CoE 111/2010-29 z 25. júna 2010, č. k. 14 CoE 96/2010-70 z 28. júna 2010 a sp. zn. 12 CoE 276/2010 zo 14. decembra 2010 plynúť najneskôr dňom, ktorým tieto uznesenia nadobudli právoplatnosť. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, IV. ÚS 338/08).

Uznesenie krajského súdu č. k. 14 CoE 199/2010-38 zo 14. júla 2010 nadobudlo právoplatnosť 16. augusta 2010, uznesenie č. k. 14 CoE 216/2010-34 zo 17. augusta 2010 nadobudlo právoplatnosť 20. septembra 2010, uznesenie č. k. 15 CoE 215/2010-38 z 19. augusta 2010 nadobudlo právoplatnosť 16. septembra 2010, uznesenie č. k. 15 CoE 111/2010-29 z 27. mája 2010 nadobudlo právoplatnosť 17. júna 2010, uznesenie č. k. 14 CoE 215/2010-30 zo 17. augusta 2010 nadobudlo právoplatnosť 8. septembra 2010, uznesenie č. k. 16 CoE 111/2010-29 z 25. júna 2010 nadobudlo právoplatnosť 19. apríla 2010, uznesenie č. k. 14 CoE 96/2010-70 z 28. júna 2010 nadobudlo právoplatnosť 21. júla

2010 a uznesenie sp. zn. 12 CoE 276/2010 zo 14. decembra 2010 nadobudlo právoplatnosť 3. mája 2010.

Sťažnosti proti označeným uzneseniam krajského súdu však boli ústavnému súdu doručené až 3. augusta 2011, resp. 9. augusta 2011 (na pošte boli podané 1. augusta 2008, resp. 5. augusta 2008), teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Keďže sťažnosti proti označeným uzneseniam krajského súdu boli podané oneskorene, ústavný súd ich z tohto dôvodu v tejto časti odmietol.

3. K dôvodom odmietnutia sťažností vo vzťahu k uzneseniam krajského súdu sp. zn. 43 CoE 110/2011 z 19. apríla 2011, č. k. 13 CoE 182/2011-49 z 2. mája 2011, sp. zn. 13 CoE 168/2011 z 29. apríla 2011, č. k. 15 CoE 170/2011-42 zo 4. mája 2011, č. k. 13 CoE 169/2011-45 z 29. apríla 2011, č. k. 14 CoE 109/2011-38 z 9. marca 2011, č. k. 16 CoE 168/2011-39 z 28. apríla 2011, č. k. 14 CoE 181/2011-85 z 21. apríla 2011, č. k. 14 CoE 172/2011-39 z 3. mája 2011

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 98/06 a III. ÚS 299/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných

súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

3.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Krajský súd vo všetkých posudzovaných prípadoch potvrdil uznesenia okresného súdu. Z napadnutých uznesení krajského súdu tiež vyplýva stotožnenie sa s rozhodnutiami okresného súdu, ktorý exekúciu zastavil na základe vyhlásenia exekúcie za neprípustnú podľa § 57 ods. 1 písm. g) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania exekučného súdu (ďalej len „Exekučný poriadok“). Exekúciu nebolo možné vykonať pre vadu exekučného titulov – notárskych zápisníc, ktorým chýbal súhlas povinných s vykonateľnosťou týchto notárskych zápisníc. Notárske zápisnice, na podklade ktorých sa sťažovateľka domáhala svojich nárokov proti povinným, neboli spôsobilými exekučnými titulmi, pretože boli v rozpore najmä s ustanoveniami § 31, ale i § 22 ods. 2, § 23 a § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka, prípadne ustanovením § 323 Obchodného zákonníka.

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi

k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Je preto ústavne akceptovateľný právny názor krajského súdu, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúciu je nevyhnutné zastaviť.

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 1997 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v daných prípadoch aplikoval zákony (predovšetkým príslušné ustanovenia Exekučného poriadku a Občianskeho zákonníka) podľa ich obsahu a rozhodoval v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS

265/07, III. ÚS 139/08, III. ÚS 48/2011), ústavný súd sťažnosti v týchto častiach odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

3.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Sťažovateľka namietala tiež porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, čo odôvodnila tým, že postupom exekučných súdov stratila *„právnú istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným začatím núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.“*

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami okresného súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné sudy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažností na ďalšie konanie. Preto sú sťažnosti v tomto rozsahu zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ich z toho dôvodu pri ich predbežnom prerokovaní odmietol.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2011